

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 4, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, č. j. 19 A 12/2025 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce přicestoval dne 30. 1. 2022 do České republiky na základě dlouhodobého víza za účelem studia (platné od 24. 1. 2022 do 31. 8. 2022). Dne 25. 8. 2022 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Postupně studoval na třech vysokých školách, přičemž ode dne 1. 9. 2023 byl studentem Vysoké školy ekonomické v Praze. Ačkoliv splnil většinu požadavků na udělení pobytového oprávnění, žalovaný jeho žádost zamítl, neboť nesplňoval podmínku trestní zachovalosti dle § 56 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Trestním příkazem ze dne 13. 5. 2024, sp. zn. 1 T 4/2024, byl shledán vinným ze spáchání trestného činu dle § 217 odst. 1 a 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku z nedbalosti a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 18 měsíců (tedy do 13. 2. 2026). Žalovaný v rozhodnutí zejména vážil přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti do jeho soukromého a rodinného života.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl. Upozornil na to, že podle evropského práva je standard pro uplatnění výhrady veřejného pořádku vůči studujícím osobám z třetích zemí nastaven mírněji než v případě pobytu a pohybu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků a sloučení rodin. I tak ovšem použití výhrady vyžaduje individuální posouzení a dodržování přiměřenosti a základních práv. Tyto požadavky žalovaný splnil. Zohlednil, že žalobce na území pobývá relativně krátce, je svobodný, bezdětný, v dobrém zdravotním stavu, veškeré rodinné vazby má ve vlasti, nevlastní zde žádnou nemovitost, studuje již třetí

vysokou školu a je teprve ve druhém ročníku, jeho odsouzené přítelkyni také nebylo uděleno pobytové oprávnění a přihlédl i k možným komplikacím se získáním nového pobytového oprávnění v důsledku vztahů s Ruskou federací. Žalobce naproti tomu neuvedl žádná konkrétní tvrzení, jaké skutečnosti by měly způsobit nepřiměřenost zásahu. K tvrzené obavě z návratu do země původu a ze vstupu do armády městský soud zdůraznil, že žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia není vhodným nástrojem pro posouzení toho, zda žalobci brání ve vycestování mezinárodní konflikt a okolnosti s ním spojené. Za tímto účelem existují jiné právní prostředky (strpění, mezinárodní ochrana).

[3] Proti výše uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nesprávně posoudil jeho obavy z povolání do armády, které uvedl až v žalobě. Žalovaný se totiž bezpečnostní situací v zemi původu ani nezabýval. Stěžovatel připouští, že tyto okolnosti není vhodné řešit žalobou proti neprodloužení dlouhodobého pobytu, avšak nepřímo s touto problematikou souvisí. Na to rozebírá otázky týkající se udělení víza za účelem strpění. Dodává, že skutkový stav věci nebyl posouzen ve světle současné situace v zemi původu a reálné možnosti stěžovatele vycestovat tam. Cizincům, u kterých hrozí porušení závazku *non-refoulement*, umožňuje zákon pobývat na území v režimu strpění dle § 33 zákona o pobytu cizinců, resp. jim dává možnost požádat si dodatečně o mezinárodní ochranu. Vyjadřuje obavy, že žalovaný svým posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí vyjádřil své stanovisko i k případné žádosti o jiné pobytové oprávnění.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením městského soudu. Stěžovatel podle něj neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro něž by pro něj mohl být dopad přezkoumávaného rozhodnutí nepřiměřený. Žalovaný dodal, že mu není jasný smysl argumentace týkající se jiných institutů pro řešení jeho obav z návratu do vlasti, protože o ně stěžovatel nepožádal a nelze předvídat, jak by o nich bylo hypoteticky rozhodnuto. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podmínky přijatelnosti kasační stížnosti byly definovány v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. Kasační stížnost je přijatelná, pokud a) Nejvyšší správní soud shledá potřebu vyjádřit se k zásadní právní otázce, b) je třeba sjednotit dosud rozdílnou rozhodovací praxi krajských soudů, c) vyvstala potřeba tzv. „judikatorního odklonu“, d) krajský soud se v řízení dopustil závažného pochybení, jež mělo současně významný dopad do hmotně-právního postavení účastníků řízení.

[8] V projednávané věci stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti a důvody přijatelnosti nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Nejvíce se důvodu uvedenému pod. písm. d) výše blíží jeho tvrzení o nedostatečnosti posouzení situace v zemi původu (včetně obav ze vstupu do armády).

pokračování

[9] Z rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia však neplyne povinnost vycestovat z území do země původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023 - 33). Závazek *non-refoulement* a s tím spjaté obavy z návratu do země původu jsou součástí řízení o správním vyhoštění, v němž je tato otázka klíčová (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022 - 30). Obavy z návratu do země původu se zkoumají zejména u žádostí o mezinárodní ochranu či udělení tzv. víza strpění dle § 33 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2025, č. j. 7 Azs 237/2024 - 31, či ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022 - 41, a v něm citovanou judikaturu). Institut dlouhodobého pobytu za účelem studia naopak neslouží k ochraně před hrozbami v zemi původu. V nyní posuzované věci tak bylo klíčové posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života cizince, což nelze směřovat se zásadou nenavrácení, jak činí stěžovatel. Skutečnost, že v Rusku probíhá mobilizace z důvodu válečného konfliktu s Ukrajinou, není bez dalšího důvodem, který by způsoboval nepřiměřenost rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Městský soud se přitom správně zaměřil právě na otázku přiměřenosti rozhodnutí. Postupoval tak v souladu s již ustálenými závěry kasačního soudu, přičemž se nedopustil žádného, natož závažného, pochybení s dopadem do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[10] Městský soud přezkoumal dostatečnost zjištění skutkového stavu věci v souladu s ustálenou judikaturou kasačního soudu (srov. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, a zejména ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, a ze dne 25. 11. 2021, č. j. 4 Azs 159/2021-37).

[11] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nezjistil žádný z výše definovaných důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se stal v důsledku rozhodnutí ve věci samé bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23).

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V projednávané věci neshledal mimořádné důvody pro aplikaci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2025

Mgr. Lenka Krupičková

předsedkyně senátu